

Theo Lời Kể Của Pháp Sư Ngộ Bình

1. Tôi nhớ lúc mới xuất gia, khi đó tôi xuất gia ở tiểu bang Texas, Mỹ. Pháp sư Ngộ Khiêm được phái đến cùng tôi hộ trì đạo tràng hội Phật giáo Dallas. Quán trưởng Hàn đã sắp xếp phòng cho chúng tôi, tại khu nội viện nữ số 438 đường Apollo, và phân pháp sư Ngộ Khiêm ở cùng phòng với tôi. Căn phòng không vuông vức, mà là một hình tứ giác bị cắt một góc để làm cửa, trở thành hình ngũ giác. Lúc đó tôi mới xuất gia, pháp sư Ngộ Khiêm cũng vừa xuất gia chưa được bao lâu, và nổi tiếng là người có cá tính mạnh mẽ. Sư phụ lo lắng định lực của hai chúng tôi chưa vững, ở lâu sẽ suy nghĩ linh tinh, cả hai không thể sống hòa thuận với nhau. Thế là ngài đề nghị quán trưởng, đổi cho chúng tôi một căn phòng vuông vức để ở. Nhưng quán trưởng có ý muốn khảo nghiệm chúng tôi, nên không cho đổi phòng.

Sau khi quán trưởng phân phòng xong, bà trở về phòng nghỉ ngơi. Chúng tôi tiễn quán trưởng về phòng, rồi quay lại hành lang phòng mình, thì đột nhiên nhìn thấy sư phụ thượng nhân một mình lặng lẽ lấy chiếc ghế đầu nhỏ, đặt trước cửa phòng chúng tôi. Ngài nhẹ nhàng đứng trên ghế, cẩn thận dán lên phía trên cửa phòng chúng tôi một logo Tịnh tông hình tròn, màu xanh lam đậm. Đây là logo do chính ngài thiết kế, có chữ “Nam-mô A-di-đà Phật”, còn có chữ viết tắt “AMTB” của “A-di-đà Phật” bằng tiếng Anh, hy vọng A-di-đà Phật sẽ phù hộ cho chúng tôi. Cảnh tượng này luôn để lại một ấn tượng sâu đậm trong ký ức, lòng từ bi của ngài mãi khắc sâu trong tim tôi.

2. Sư phụ thượng nhân thường nói ngài không quản tiền, không quản việc; ngài chỉ chuyên tâm vào việc giảng kinh dạy học, có thể làm được điều này thật sự không dễ dàng. Nguyên do là vì ngài tôn trọng các vị hộ pháp, luôn hợp tác chặt chẽ với họ; ngài thật sự có thể buông bỏ tiền tài, nhân sự, có thể trao quyền và chấp nhận để người khác quản lý.

Trong giai đoạn được quán trưởng Hàn hộ trì, sư phụ thượng nhân chuyên tâm vào việc dạy học, không quản người, không quản việc, không quản tiền.

Tôi nhớ vào tháng 5 năm 1993, tại hội Phật giáo Dallas ở Mỹ, sư phụ thượng nhân giảng về tác phẩm Văn Tình Tập do đại sư Hoằng Nhất biên soạn. Trước khi bắt đầu buổi giảng, ngài đã kể lại cho các cư sĩ địa phương có mặt tại đó, về sự vất vả của quán trưởng Hàn Anh đã hộ trì việc giảng kinh năm xưa. Sự vất vả từ việc không có địa điểm giảng kinh, bà phải đi khắp nơi thuê địa điểm, đến sau này mới có thư viện Phật giáo Hoa Tạng. Trong giảng đường khi ấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng nghen ngào xúc động khe khẽ của các cư sĩ. Lúc bấy giờ, một số cư sĩ địa phương có đôi chút hiểu lầm đối với quán trưởng Hàn, nhưng sau khi nghe sư phụ giải thích, mọi người đều không khỏi sinh lòng kính phục đối với bà. Ngay sau khi sư phụ vừa dứt lời, quán trưởng Hàn đứng lúc bước vào giảng đường, mỗi người đều hướng ánh mắt kính ngưỡng về phía bà, sau đó sư phụ thượng nhân mới chính thức ngồi lên tòa để giảng kinh. Đây là một đoạn hội thoại không được ghi chép lại, nhưng lại khiến tôi có ấn tượng sâu sắc.

Lòng biết ơn và sự tôn kính của sư phụ thượng nhân đối với quán trưởng Hàn xuất phát từ tận đáy lòng và được thể hiện rõ trong cuộc sống hằng ngày. Mọi việc ngài đều bàn bạc với quán trưởng Hàn trước rồi mới thực hiện. Khi cùng quán trưởng ra ngoài, ngài luôn dặn các đệ tử chăm sóc tốt cho quán trưởng, không cần bận tâm đến ngài, thể hiện một mối quan hệ hợp tác đầy lòng biết ơn và tôn trọng giữa người hoằng pháp và người hộ pháp.

3. Sư phụ có bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu việc, tuyệt đối không vay mượn. Tôi nhớ khi hội Phật giáo Dallas ở Mỹ mua tòa nhà số 515, là được thanh toán trong một lần; khi đó đúng lúc có vài cư sĩ phát tâm cúng dường đạo tràng, nên gom đủ số tiền này. Điều này giúp cho chúng tôi - các pháp sư tu học tại đây, không phải chịu áp lực về kinh tế. Lúc đó, những đạo tràng khác phải mua tòa nhà bằng cách vay mượn, mỗi tháng đều phải lo lắng về việc trả nợ, còn chúng tôi lại không phải lo âu về tiền bạc mà có thể an tâm tu hành.

4. Vào giai đoạn được Lý Mộc Nguyên hộ trì, tôi nhớ trong thời gian ở Singapore, có một buổi tối tôi theo sư phụ đến Cư sĩ lâm. Sư phụ thượng nhân rất kiên nhẫn chờ đợi để bàn bạc công việc với cư sĩ Lý. Khi ấy, cư sĩ Lý bận rộn ngược xuôi, mãi vẫn chưa có thời gian ngồi xuống nói chuyện. Sư phụ đã kiên nhẫn đợi một hai tiếng đồng hồ, cho đến khi cư sĩ Lý rảnh và ngồi xuống bàn

chuyện. Sư phụ không hề có chút biểu hiện tức giận hay sốt ruột nào, ngài vẫn nhiệt tình bàn với cư sĩ Lý về kế hoạch hoằng pháp của mình.

5. Trong thời gian giảng dạy tại Singapore, pháp sư Tịnh Huệ từ Trung Quốc đến thăm học hội Tịnh tông Singapore. Sư phụ thượng nhân đã đợi sẵn ở cửa từ sớm, để tiếp đón pháp sư tham quan học hội Tịnh tông. Khi pháp sư Tịnh Huệ đến nơi, pháp sư quyết định lên Phật đường ở tầng thượng để lễ Phật trước. Nhưng thang máy rất nhỏ, không thể đi lên cùng lúc. Khi pháp sư Tịnh Huệ bắt đầu lễ Phật, pháp sư phụ trách dẫn lễ không lên kịp, sư phụ thượng nhân lập tức đi đến chỗ để cái khánh lớn, ngài lấy dùi gõ vào cái khánh lớn để nghênh đón pháp sư. Đây là lần đầu tiên tôi thấy sư phụ thượng nhân gõ khánh, và cũng là lần duy nhất tôi thấy.

6. Có lần sư phụ thượng nhân lưu lại hội Phật giáo Dallas. Cư sĩ Tăng Hiến Vỹ có ý muốn theo sư phụ học tập, sư phụ thượng nhân cũng rất quý trọng nhân tài này. Lúc đó, tối nào cư sĩ Tăng cũng đều hỏi sư phụ rất nhiều vấn đề, sư phụ đều rất kiên nhẫn trả lời anh ấy. Cư sĩ Tăng từng nói với tôi: anh ấy đã hỏi đến mức muốn ngủ gật rồi, mà tinh thần của sư phụ vẫn rất phấn chấn, rất nhiệt tình và kiên nhẫn trả lời tất cả câu hỏi của anh ấy.

7. Có một lần tôi cùng sư phụ thượng nhân đến Hồng Kông, do vấn đề thị thực nên tôi ra khỏi cửa hải quan chậm hơn, còn sư phụ thượng nhân thì thông quan rất nhanh. Khi tôi đến khu vực lấy hành lý, thì thấy sư phụ nhanh nhẹn đẩy một chiếc xe chở hành lý đến chỗ tôi. Lúc đó ngài đã hơn 70 tuổi. Khi ấy tôi vô cùng kinh ngạc, lại cảm thấy rất hổ thẹn. Kinh ngạc là vì sự nhanh nhẹn của ngài y hệt người trẻ tuổi. Hổ thẹn vì việc lấy xe đẩy và hành lý vốn là việc tôi nên làm, không ngờ sư phụ lại làm giúp tôi.

8. Một lần nọ ở Toowoomba, Úc, khi đó học viện Tịnh tông tổ chức một buổi tiệc lớn, có sự tham dự của những người hàng xóm địa phương và bạn bè tôn giáo. Sư phụ thượng nhân trong bài phát biểu đã ca ngợi sự tuyệt vời của văn tự Trung Quốc, còn nhắc đến trong tương lai ngôn ngữ và văn tự Trung Quốc sẽ được phổ biến khắp thế giới. Tuy đã thường nghe sư phụ nói như vậy, nhưng lần này ngài công khai nói trước mặt người phương Tây, tôi ngồi dưới nghe mà thấy toát mồ hôi lạnh, lo rằng người Úc ở đó sẽ không thể hoàn toàn

chấp nhận. Thế nhưng, sự tin tưởng kiên định và sự am hiểu đối với văn hóa truyền thống của sư phụ, đã khiến ngài có thể nói ra điều đó bằng một giọng chắc chắn và nghị lực vô song, trong khi tôi vẫn còn nhiều điều phải cân nhắc.

9. Sư phụ luôn đối đãi với mọi người một cách hết lòng. Đối với mỗi người đến hỏi pháp hay thỉnh pháp, ngài đều hết lòng lắng nghe, nghiêm túc trả lời từng câu hỏi được nêu ra. Đôi khi chúng tôi lại có tâm kiêu mạn, cho rằng câu hỏi của một số người quá nông cạn, còn nghĩ rằng câu hỏi đó thật ấu trĩ. Thế nhưng sư phụ vẫn trả lời một cách rất nghiêm túc. Sư phụ không có tâm phân biệt cao thấp như chúng tôi, ngài chỉ một lòng nghĩ cho lợi ích chúng sanh. Tôi nhớ có một vị cư sĩ ở Texas, Mỹ từng nói với tôi rằng, cô ấy cảm thấy dường như tất cả mọi người đều nhìn mình với ánh mắt thành kiến, chỉ có sư phụ thương nhân không có tâm phân biệt với cô, đó là sự từ bi và bình đẳng đích thực.

10. Sư phụ thương nhân hiểu rất rõ tập khí tật xấu của nhiều người, nhưng ngài luôn chỉ nói những điểm tốt, che giấu cái ác, biểu dương cái thiện, những điều xấu thì ngài không bao giờ nhắc đến. Còn chúng ta luôn luôn chỉ nhìn thấy điểm xấu của người khác, đôi khi sẽ cảm thấy người này rõ ràng không tốt như lời sư phụ nói, tại sao lại được tán dương như vậy. Hơn nữa tôi nhận ra rằng, chỉ cần ai có tâm nguyện theo sư phụ thương nhân học tập thì ngài sẽ không bỏ rơi một người nào, cho dù người đó có tập khí tật xấu nặng đến đâu, ngài đều sẽ chỉ dẫn. Như bản thân tôi là người có tập khí tật xấu rất nặng, song sư phụ thương nhân vẫn bao dung và khéo dẫn dắt từng bước một, ân đức này thật sự khiến tôi suốt đời khó lòng báo đáp.

Tổ biên tập “thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”